

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3293/2020
02.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Слађане Накић Момировић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Димић адвокат из ..., против туженог Института за вирусологију, вакцине, серуме „Торлак“ из Београда, чији је пуномоћник Страхинја Стојковић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1757/20 од 17.07.2020. године, у седници већа одржаној 02.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1757/20 од 17.07.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1757/20 од 17.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 147/18 од 02.10.2019. године, исправљеном решењем тог суда П1 147/18 од 30.01.2020. године, ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском тужиле од 06.08.2019. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужилци на име накнаде штете због изгубљених зарада исплати укупан износ од 1.104.734,25 динара са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни новчани износ од доспелости до исплате, све ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да у име и за рачун тужиле уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за период од 24.11.2015. године до 20.04.2018. године, и то: доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање надлежном Републичком фонду за здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање, обрачунате на износе изгубљене зараде досуђене у ставу другом изреке пресуде, по стопама важећим на дан уплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове поступка у укупном износу од 203.650,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1757/20 од 17.07.2020. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П1 147/18 од 02.10.2019. године, исправљена решењем тог суда П1 147/18 од 30.01.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено, преко пуномоћника, изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правних питања од општег интереса односно правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...87/18), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу става 1. наведеног члана.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено правноснажном другостепеном пресудом је накнада штете због неисплаћених зарада и уплата припадајућих доприноса за обавезно пензијско и инвалидско, здравствено и осигурање за случај незапослености, за период у коме тужилац није радила због незаконитог отказа, на основу члана 191. став 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005...75/2014) и члана 154. Закона о облигационим односима. О тужбеном захтеву, нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањима израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоврсним захтевима тужилаца, да исплата штете због незаконитог отказа по члану 191. став 5. Закона о раду не искључује право запосленог на накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања који му припадају по закону, као и уплату одговарајућих доприноса према члану 191. став 1. и 2. тог Закона, јер се ради о посебним видовима штете, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке решења донео на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спорова дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према ком ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 29.05.2018. године, а правноснажна другостепена пресуда против које је ревизија изјављена је донета 17.07.2020. године.

Како вредност предмета спора побијаног дела износи 1.104.734,25 динара, који износ очигледно не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић